

II'

Πῶς ὁ βαρῶνος τοῦ Ζίμμερ εὐρίσκειτο, κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην; .. Τί ἤρχετο νὰ κάμῃ; εἶχε πλανηθῇ;

Αἱ ἀντιφατικώτεραι ιδέαι διεμάχοντο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου, ὅτε ὁ ἵππος τοῦ βαρῶνου ἐξέπεμψε χρεμετισμόν.

Ὁ κύριός του ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Τί ἔχεις, Κεραυνέ; εἶπεν.

Εἶτα δὲ προσέβλεψε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μέρος μας, μὲ ἐταστικὸν βλέμμα.

— Ποῖος εἶνε ἐκεῖ; ἔκραξεν.

— Ἐγώ, κύριε βαρῶνε! ἀπεκρίθη εὐθὺς ὁ Γεδεὼν προχωρῶν πρὸς αὐτόν, ἐγώ... ὁ Σπέρβερ, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν κυνῶν τοῦ κόμητος τοῦ Νιδέκ.

Ἀστραπὴ διήλθε τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ βαρῶνου· οὐδεὶς ὅμως ἐκ τῶν μύων τοῦ προσώπου του ἐταράχθη. Ἡ γέρθη τοποθετῶν τὴν σισύραν ἐπὶ τῶν ὤμων του.

Ἐσυρα τοὺς ἵππους καὶ τὸν κύνα, ὅστις ἤρχισεν ἀμέσως νὰ ὑλακτῇ μὲ πένθιμον φωνήν.

Τίς δὲν ὑπόκειται εἰς δεισιδαίμονας φόβους;

Αἱ οἰμωγαὶ τοῦ Λιβερλέ μ' ἐνέπλησαν τρόμου, καὶ παγετώδης φρίκη διέτρεξε ὅλον τὸ σῶμά μου.

Ὁ Σπέρβερ καὶ ὁ βαρῶνος εὐρίσκοντο εἰς πεντήκοντα βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, ὁ μὲν ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου, μὲ τὸ ὄπλον ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ὁ δὲ ὀρθὸς πρὸ τοῦ σπηλαίου, ὑψωμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν, ἀγέρωχον καὶ ἐπιτακτικὸν τὸ βλέμμα.

— Τί θέλετε; εἶπεν ὁ νέος δι' ἐπιθετικὸν τόνου φωνῆς.

— Ζητοῦμε μιὰ γυναῖκα, ἀπεκρίθη ὁ γέρον κυνηγός, ἡ ὁποία ἔρχεται κάθε ἔτος καὶ τριγυρίζῃ εἰς τὸ Νιδέκ, καὶ τὴν ὁποίαν ἔχομε διαταγὴν νὰ τὴν πιάσωμε.

— Ἐκλεψεν;

— Ὁχι.

— Ἐφόνευσεν;

— Ὁχι.

Ἐπεταί τὸ τέλος.

ΑΝΤ. Φ.

Θωμᾶ Βαίλεϋ Ἀλδριχ.

Ο ΦΟΙΝΙΞ

Διήγημα

Οὐχὶ μακρὰν τῆς παλαιᾶς γαλλικῆς μητροπόλεως τῆς πλατείας τῶν Ὀπλῶν, ἐν Νέᾳ Αὐρηλίᾳ, ὀρθοῦται ὠραῖος φοῖνιξ τριάκοντα ποδῶν ὕψους, ἐκτείνων τοὺς πλατεῖς κλάδους του μετὰ τσαυτῆς δυνάμεως, ὥσει αἱ ἐλικοειδεῖς ρίζαι του ἐτρέφοντο ἀπὸ τοῦ χυμοῦ τῆς γενεθλίου γῆς. Ὁ σὲρ Κάρολος Λύελ, ἐν τῇ «Δευτέρᾳ ἐπισκέψει του ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις» μνημονεύει τοῦ ἀλλοεθνοῦς τούτου δένδρου: «Τὸ δένδρον, λέγει,

εἶναι ἐβδομήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα ἐτῶν, διότι ὁ πάτερ Ἀντώνιος, ἱερεὺς καθολικὸς ἀποθανὼν πρὸ εἰκοσκαετίας περίπου, εἶπε πρὸς τὸν κ. Μπρινζιέ ὅτι τὸ ἐφύτευσεν αὐτὸς οὗτος κατὰ τὴν νεότητά του. Διὰ διαθήκης του δὲ ἐπέβαλε τὴν ὑποχρέωσιν ὅτι οἱ μέλλοντες ἰδιοκτῆται τοῦ γηπέδου θὰ ἐξέπιπτον τῶν δικαιωμάτων των ἐν ἡ περιπτώσει ἔκδοτον τὸν φοῖνικα τοῦτον.»

Ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ τι περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ πάτερ Ἀντωνίου, ὁ σὲρ Κάρολος Λύελ ἐζήτησε πληροφορίας παρὰ τῶν ἀποικογενῶν τοῦ προαστείου. Τὸ οὐχὶ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν του ὑπῆρξεν ὅτι ὁ πάτερ Ἀντώνιος, ἀφ' οὗ βαθμὴδὸν ἐξησθένιζεν, ἀπέθανεν ἐπὶ τέλους. Οὐδὲν ἄλλο ἐγνώριζον περὶ αὐτοῦ.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1861, ἐν ᾧ τὴν Νέαν Αὐρηλίαν κατεῖχον ἔτι αἱ ἀντάρτιδες δυνάμεις, συνήντησα ἐν Βιργινίᾳ Λουϊσιανῆν τινὰ ὀνομαζομένην δεσποινίδα Μπλονδώ, ἀφηγηθεῖσάν μοι τὴν παρακατιοῦσαν παράδοσιν τοῦ πάτερ Ἀντωνίου καὶ τοῦ φοῖνικὸς του. Ἄν ὁ ἀναγνώστης θεωρήσῃ ταύτην ἀσήμενον, τοῦτο θέλει ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ὀμνιάζω τῆς δεσποινίδος Μπλονδώ ἐνδεδουλευμένης ποιητικῶς διὰ ἐσθῆτος μετὰ τριχάπτων, πρὸ πάντων δὲ διότι δὲν ἔχω, ἵνα ὁμιλῶ καλῶς, τοὺς ὀφθαλμούς της, τὸ μειδίαμά της καὶ τὸν μεσημβρινὸν ἡδὺν ἔχον τῆς φωνῆς της.

Ὅταν ὁ πάτερ Ἀντώνιος ἦτο νεανίας, εἶχε φίλον τινά, ὃν ἡγάπα ὅπως ἡγάπα τὴν ζωὴν. Ὁ Αἰμύλιος ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν φιλίαν ταύτην δι' ἴσης ἀγάπης, καὶ ἀμφότεροι ἐμνημονεύοντο ἐν τῇ πόλει, ἣν κατῴκουν, ὡς πρότυπα φίλων. Οὐδέποτε τοὺς εἶδον κεχωρισμένους ἀλλήλων· ἐμελέτων, περιεπάτουν, ἔτρωγον, ἐκοιμῶντο πάντοτε ὁμοῦ.

Τοιοιουτρόπως ἤρξατο ἡ δεσποινὶς Μπλονδώ, ὡς καὶ ἡ Φιαμέτα διηγούμενη τὸ ὠραιότερον διήγημά της εἰς τοὺς συνηγμένους ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Βοκακκίου Φλωρεντινοῦς.

Ὁ Αἰμύλιος καὶ ὁ Ἀντώνιος προητοιμάζοντο ἵνα γείνωνσιν ἱερεῖς, ὅταν ἀπροσδόκητον συμβᾶν μετέβαλε τὰς ἀποφάσεις των.

Ξένη τις κυρία, ἔκ τινος νήσου τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἥς τὸ ὄνομα λησμονῶ, εἶχεν ἐγκαταστῇ πρὸ ὀλίγων μηνῶν παρὰ τὴν οἰκίαν αὐτῶν. Ἡ κυρία αὕτη ἀπέθανε, καταλιπούσα δεκαεπτάετιδα θυγατέρα ἀπροστέτευτον καὶ ἄπορον. Οἱ δύο νεανῖαι, οἵτινες περιποιήθησαν τὴν μητέρα κατὰ τὴν ἀσθένειάν της, ὑπεσχέθησαν ἀλλήλοις νὰ ἐπιτηρῶσι τὴν Ἀγγελικὴν, τὴν δυστυχῇ ἐγκαταλελειμένην, ὥσει ἦτο ἀδελφὴ των. Ἀλλ' ἡ Ἀγγελικὴ ἦτο παραδόξως ὠραία, καὶ ἐγγὺς αὐτῇ ἄπασαι αἱ ἄλλαι ὠραῖαι γυναῖκες ἐφαίνοντο ἄνοστοι καὶ ἄνευ γοήτρου· δι' ὃ μετ' ὀλίγον οἱ δύο φίλοι ἡσθάνοντο ἄλλα αἰσθήματα παρὰ τὰ τῆς ἀγνῆς ἀδελφότητος διὰ τὴν νεανίδα· ἐκόντες ἄκοντες ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν ἀναγνωρί-

σωσιν ὅτι ἠρώντο, καὶ διὰ πρώτην φοράν μυστικόν τι τοὺς διεχώρισεν. Ἐπὶ πολλοὺς μῆνας κατόπιν ἐπάλασσαν σιωπηρῶς κατ' ἀπέλιδος ἔρωτος, διότι τὸ στάδιον, ὅπερ ἔμελλον νὰ διανύσωσι, τοῖς ἀπηγόρευε καὶ μόνην τὴν σκέψιν τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου. Μέχρι τότε ἀνέπνεον τὴν ἡσυχον ἀτμοσφαῖραν τῶν παρακλήσεων, ἀλλὰ ξανθὴ νεῖσιν διήλθε μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἀσκητικῶν ὀνειρῶν των. Ἐκτοτε ὁ οὐρανὸς δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ὄψιν, καὶ οἱ συνδέοντες αὐτοὺς τόσον στενῶς δεσμοὶ ἐλύθησαν εἰς πρὸς ἕνα. Τέλος ἐκάτερος αὐτῶν ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου τοῦ ἄλλου τὴν ἱστορίαν τῆς ἰδίας θλίψεώς του.

Ἀλλ' ἐκείνη; ..

Ἄν ἡ Ἀγγελικὴ συνεμερίζετο τὰς ἀγωνίας των, τὸ πρόσωπόν της ἐν τούτοις οὐδὲν ἐνέφαινε. Ἦτο ἀγνὴν ὡς Παναγίας. Ἡμέραν τινὰ ὅμως ἤκουσε τυχαίως λόγους τινὰς οὓς οἱ δύο νέοι ἀντήλλαξαν, λόγους, οἵτινες ἐφαίνοντο ὅτι ἔκαιον τὰ χεῖλη ἀφ' ὧν ἐξήρχοντο. Ταχεῖα φλόξ ἐφάνη ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς της, εἶτα ὅμως τὸ ὠραῖον μέτωπόν της κατέστη γαληνιώτερον ἢ ἄλλοτε ὑπὸ τὴν κυματίζουσαν αἴγλην τῆς χρυσῆς αὐτῆς κόμης.

Ὁ Αἰμύλιος καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ἐξηφανίσθησαν. Εἶχον δραπετεύσῃ, ποῦ; οὐδεὶς τὸ ἐγνώριζε, καὶ οὐδεὶς, ἐκτὸς τοῦ Ἀντωνίου, ἐμερίμνησε περὶ τούτου πλέον.

Τὸ κτύπημα τοῦτο ἦτο σκληρότατον, διότι καὶ αὐτὸς μονοτονῶς εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν καὶ νὰ καταλίπῃ τὰ πάντα χάριν αὐτῆς. Φύλλον χάριτος, ὀλισθήσαν ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ προσκυνηταρίου του τεθειμένου βιβλίου, ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας του.

— Συγχώρησόν μας, ἔλεγε τὸ δακρύβρεκτον τοῦτο χαρτίον, συγχώρησον, διότι ἀγαπήμεθα.

Πέντε ἔτη διέρρευσαν βραδέως. Ὁ Ἀντώνιος ἐγένετο ἱερεὺς· ἐθεωρεῖτο σοφὸς καὶ ἅγιος, ἀλλ' αἱ παρειαὶ του ἦσαν ὠχραὶ καὶ ἡ καρδία του τεθλιμμένη· δι' αὐτὸν ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πλέον οὐδεμίαν χαράν. Ἐτος ἀκόμη εἶχε παρέλθῃ βραχέως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ὅταν ἐπιστολὴ τις τῇ ἦλθεν ἀπὸ τῆς ἀλλοδαπῆς, ἐπιστολὴ τῆς Ἀγγελικῆς. Ἀπέθνησκε. Θὰ ἐλάμβανεν οἶκτον πρὸς αὐτήν; Ὁ Αἰμύλιος ὀλίγους μῆνας πρότερον εἶχεν ἀποθάνῃ ἐκ τοῦ πυρετοῦ ὅστις ἠφάνιζε τὴν νῆσον ἐν ἡ κατῴκουν, καὶ τὸ τέκνον των, ἡ Ἀγγελικὴ, θὰ τὴν παρηκολούθει ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας, ἂν ὁ Ἀντώνιος δὲν συγκατετίθετο νὰ ἐπεφορτισθῇ τούτου, μέχρ' οὐ ἔλθῃ εἰς ἡλικίαν ἵνα εἰσέλθῃ εἰς μονήν. Ἡ τελευταία σελὶς εἶχε περατωθῇ ἐν τάχει ὑφ' ἑτέρας χειρὸς, τὸν εἶδοποιούν δὲ ὅτι ἡ ὀρφανὴ εἶχεν ἐπιβιβασθῇ ἐπὶ πλοίου πλέοντος πρὸς τὴν Δύσιν.

Μόλις ὁ ἱερεὺς ἔλαβε τὴν ἐρρυπωμένην καὶ ἐσχισμένην ἐκ τῶν ὑετῶν καὶ τῶν ναυαγίων ἐπιστολὴν ταύτην, ἣν ἀνέγνωσε δακρύων, καὶ ἡ μικρὰ Ἀγγελικὴ ἀφίκετο.

Ἰδὼν ταύτην ὁ Ἀντώνιος ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως· ὠμοιάζε καθ' ὑπερβολὴν πρὸς ἐκείνην, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον εἶχεν ἀγαπήσῃ! Τὸ ἐν τῷ μυχιαϊκῷ τῆς καρδίας του μέρει εὐρισκόμενον πάθος ἀνεφάνη αὐτῷ σφοδρότατον διὰ τὴν κορασίδα ταύτην, ἥτις ἦτο οὐχὶ μόνον ἡ ἀλλοτε Ἀγγελικὴ, ἀλλὰ καὶ ὁ φίλος τῆς νεότητός του.

Ἡ ὄρφανὴ εἶχε τὴν ἑκτακτον καλλονὴν τῆς μητρός της, τὸ εὐλύγιστον ἀνάστημα τῆς, δίκην κλάδου ἰτέας, τὸ ζωνόρον χρώμα τῆς καὶ τὸ διάφυρον ἐκείνο βλέμμα κατὰ τοῦ ὁποίου τὰ ἱερατικά του ἐνδύματα δὲν ἦσαν διὰ τὸν Ἀντώνιον ἀρκετὴ ἀσπίς.

Ἐπὶ ἓνα ἢ δύο μῆνας ἡ Ἀγγελικὴ ἦτο ἀπαρηγόρητος· ἐλάλει πάντοτε περὶ τῆς χώρας, ἐν ἣ ἐγεννήθη, περὶ τῶν καρπῶν τῆς, τῶν ἀνθέων τῆς, τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ τῆς, τῶν ὠραίων δένδρων τῆς καὶ τῶν ρυάκων, οἵτινες ἔρρεον παρὰ τοὺς πρόποδας αὐτῶν πρὸς τὴν θάλασσαν. Ὁ Ἀντώνιος ἠδυνάτει νὰ καθησυχάσῃ τὸν ἄγριον τοῦτον ἀπελπισμένον. Ἐν τούτοις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔπαυσε νὰ στενάζῃ καὶ ἐβυθίσθη εἰς μελαγχολίαν, ἥτις τὸν ἐτρόμαξεν ἔτι μᾶλλον. Ψιττακὸς μὲ μακρὰν οὐράν, ὃν εἶχε φέρῃ μετ' ἑαυτῆς τὴν παρηκολούθει μελαγχολικῶς ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ. Πρὸ τοῦ πέραςτος τοῦ ἔτους παρετήρησεν ὅτι θανάσιμος ἀτονία ἐφαίνετο ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς Ἀγγελικῆς καὶ ἐκύρτωνε τὸ λεπτόν εἰς ἄκρον σῶμά της. Ἐκάλεσαν τοὺς ἰατροὺς, οἵτινες ὅμως οὐδὲν νόσημα ἐπιστοποίησαν, εἰμὴ ὅτι ἡ κορασίς αὕτη ἔφθινεν ὑπ' ἀγνώστου αἰτίας, ἴσως ὑπὸ τὸ κράτος ἀορίστου τινὸς ἀσθενείας τῆς ψυχῆς, περιφρονούσης πᾶσαν ἐπιστήμην. Μόλις ἐξήρχετο τοῦ δωματίου τῆς, καταβαλλομένη πάντοτε. Ὁ Ἀντώνιος δὲν ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ τι. Τὴν ἡγάπα τόσο!

— Ἀγαπητὴ μου κόρη, τῇ εἶπεν ἄπαξ, τί αἰσθάνεσαι;

— Τίποτε, πάτερ μου.

Τοιοῦτοτρόπως τὸν ἐκάλει.

Ὅταν ὁ χειμὼν ἐτελείωσε καὶ αἱ ἐκριναὶ αὖραι τῇ ἔφερον τὴν εὐωδίαν τῶν πορτοκαλεῶν καὶ τῶν μαгноλιῶν ἡ Ἀγγελικὴ ἐφάνη ἀναζήσασα. Ἐν τῷ μικρῷ ἐξ ἰνδοκαλάμου θρονίῳ τῆς ὑπὸ τὸ προπύλαιον τοῦ νκοῦ, ἐκινεῖτο μετ' ἰδιαιτέρως κινήσεως. Ἐνίοτε ἐφαινότο ὅτι τῇ ἐπῆρχετο θλιβερά τις σκέψις. Ὁ Ἀντώνιος τὸ παρετήρησε καὶ περιέμενε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Πλησίον τῆς οἰκίας μας, εἶπεν ἐκείνη τέλος, πλησίον τῆς οἰκίας μας, ἐν τῇ νήσῳ, τί ὠραῖοι ποῦ εἶνε οἱ φοῖνικες! Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀναπαύομαι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπὸ τὴν σκιάν των καὶ εἶμαι εὐτυχιστάτη. Τόσον τοὺς ἐπεθύμησα ὥστε ἠσθένησα. Δὲν νομίζεις ὅτι δι' αὐτὸ ἠσθένησα, πάτερ μου;

— Οἱμοὶ! ναί, ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιος, πρὸς ὃν ἐπῆλθεν αἰφνιδίως τις σκέψις. Ἄφες με νὰ σὲ ἐπαναφέρω εἰς τὰς εὐτυχεῖς ἐκεῖνας νήσους ὅπου ὑπάρχουν φοῖνικες.

Ἡ μικρὰ Ἀγγελικὴ ἐμειδιάσεν.

— Ἐκεῖ πηγαίνω.

Μίαν ἐβδομάδα μετὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην αἱ λαμπάδες ἀνήφθησαν εἰς τὸ προσκεφάλαιόν της καὶ εἰς τοὺς πόδας της ἵνα φωτίσῃ τὸ ταξιδιὸν της.

Τὰ πάντα εἶχον λήξῃ.

Ἡ καρδιά τοῦ Ἀντωνίου ἔμεινε κενή. Ὁ θάνατος, ὡς ἄλλος Αἰμύλιος, τῷ ἤρπασε τὴν νέαν του Ἀγγελικὴν.

Οὐδὲν ἄλλο εἶχε νὰ πράξῃ πλέον παρὰ νὰ σκάψῃ ἓνα τάφον εἰς τὸ κηπάριον καὶ νὰ καλύψῃ διὰ χώματος τὸ εἶδωλόν του. Πρὸ τοῦ τάφου τούτου ἐβλεπον τὸν ἱερέα καθήμενον τὰς ἐκρινὰς ἐσπέρας, τὸν δάκτυλον τεθειμένον ἐπὶ τῆς συνόφειός του, ἣν ἐλησμόνει ν' ἀναγνώσῃ. Ἡ νυκτερινὴ δρόσος οὐδὸς τὸν ἀπεδίωκε, καὶ ἡ ἀμφιλίκη τῆς αὐγῆς τὸν ἐπανεῦρσκεν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει. Οὐδέποτε ἐκουράζετο ὢν ἐγγὺς αὐτῇ. Πρωῖαν τινὰ παρετήρησεν ὅτι λεπτὸς καυλὸς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ μέσου τοῦ μικροῦ τάφου, μεταξὺ δύο φύλλων σμαράγδου ἀλλοκαίου σχήματος. Κατ' ἀρχὰς ὀλίγην προσοχὴν ἔδωκεν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ τὸ φυτὸν νῆξανε, διαφέρον παραδόξως ὅλων ὅσων μέχρι τότε εἶχεν ἴδῃ, καὶ ἤρξατο νὰ τὸ ἐξετάζῃ μετὰ προσοχῆς. Πόσον εὐθύ, κομψὸν καὶ ἐκτάκτως εὐλύγιστον ἦτο! Ὅταν ἐκυμάτιζεν ὑπὸ τὸν θερινὸν ἀνεμὸν, περὶ λύχνων ἀφάς, ἐφαίνετο πρὸς τὸν Ἀντώνιον ὅτι ἡ μικρὰ Ἀγγελικὴ ἵστατο ὀρθία ἐν τῷ κήπῳ.

Ὁ πάτερ Ἀντώνιος ἐπεμελεῖτο τοῦ ἀπροσδοκήτου τούτου βλαστοῦ, περιέργως ὢν νὰ μάθῃ ἂν τὸ ἀνθὸς, ἀποκαλυπτόμενον, θὰ ἦτο κίτρινον, ἐρυθρὸν ἢ λευκόν. Κυριακὴν τινὰ, ξένος τις, χαλκόχρουν τὸ πρόσωπον ἔχων ὡς τοῦ νάτου, ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τοῦ κήπου καὶ εἶπε:

— Τί ὠραῖος φοῖνιξ ποῦ εἶν' αὐτός, κύριε!

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ πάτερ Ἀντώνιος, φοῖνιξ νὰ ἦναι ἄρα γε;

— Βεβαίως. Δὲν ἐπίστευα νὰ ἔλθῃ αὐτὸ τὸ δένδρον εἰς τὸ κλίμα σας.

— Θεέ μου! ἐπανελάθει ὁ ἱερεὺς ὑψηλοφώνως.

Καὶ ἐξηκολούθησε καθ' ἑαυτόν.

— Πανάγαθε Θεέ, σὺ μοὶ τὸ ἔδωκες!

Ὁ πάτερ Ἀντώνιος πρότερον ἡγάπα τὸ δένδρον τοῦτο, ἕκτοτε ἤρξατο νὰ τὸ λατρεύῃ. Τὸ ἐπότηζε, τὸ ἐκαλλιέργει, ἐπεθύμει νὰ τὸ θλίβῃ ἐν ταῖς ἀγκάλαις του· μὴ δὲν ἦτο ὁ Αἰμύλιος, καὶ ἡ Ἀγγελικὴ καὶ τὸ κοράσιον συνηνωμένοι!

Καθ' ὅσον ὁ φοῖνιξ ὑψοῦτο πρὸς τὸν οὐρανόν, ὁ ἱερεὺς ἔκυπτεν ἐξησθετισμένος πρὸς τὴν γῆν· ὁ μὲν ἦτο νέος, ὁ ἕτερος ἐγήρασκε. Πέριξ τοῦ κήπου, ἀπομεμονωμένου ἄλλοτε, ὠκοδομήθησαν πλείσται οἰκίαι ἐκ πλίνθων καὶ ἀσβέστου· αἱ οἰκίαι αὗται ἠπειλοῦν τὸν οἰκίσκον τοῦ ἱερέως, ὃν ἡ πόλις ἐπεκτεινομένη ἠθέλησε ν' ἀγοράσῃ, ἀλλὰ πρὸς ὃν ὁ ἰδιοκτήτης ἔμενε προσκεκολλημένος ὡς λειχὴν καὶ ἠρνεῖτο νὰ τὸν πωλήσῃ. Εἰς μάτην οἱ κερδοσκοποὶ ἐσώρευον χρυσὸν εἰς τὴν θύραν του, ἐκεῖνος ἔσειε μειδιῶν τὴν κεφα-

λήν. Τὸ πεισματῶδες τοῦτο μειδιάμα ἀνθεῖξεν, ἀκουσίως ὅλων, εἰς τὴν πείναν καὶ εἰς τὰς παντοειδεῖς στερήσεις. Ἐσήμεινεν.

— Ἀποσύρθητι, Σατανᾶ!

Ὁ πάτερ Ἀντώνιος ἐπὶ τοσοῦτον ἐγήρασεν, ὥστε αἱ κνήμαί του μόλις τὸν ἐβάσταζον, ἠδυνάτο ἐν τούτοις ἀκόμη νὰ κάθηται ὑπὸ τὸ φύλλωμα τοῦ φοῖνικὸς του, ὃν ἡγάπα μανιωδῶς· τοιοῦτοτρόπως ἀνέμενε τὸν θάνατον καὶ προῦνόησε νὰ τὸν φυλάξῃ καὶ μετ' αὐτόν.

— Οἷοσδῆποτε καταστρέψῃ τὸν φοῖνικα θ' ἀπολέσῃ τὸ γῆπεδον. Δι' ὃ τὸ δένδρον εὐρίσκεται πάντοτε ἐκεῖ ἐν τῇ στενῇ καὶ σκυθρωπῇ ὁδῷ δίκην ὠραίου ρεμβώδους ξένου, δίκην ἀνατολίτιδος βασιλίσσης, ἥς ἡ χάρις εὐφραίνει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἥς ἡ εὐώδης πνοὴ καθιστᾷ ἐρωτύλον τὸν ἀέρα ὃν ἀναπνέει.

Στιγματισθῆτω ἡ χεὶρ, ἥτις θέλει ἐγχείσῃ αὐτὸν ἀνευ σεβασμοῦ! « Διότι ἐξῆλθε τῆς καρδίας τῆς μικρᾶς Ἀγγελικῆς », με εἶπεν ἡ τρυφερά φωνὴ τῆς δεσποινίδος Μπλονδώ.

Γ. Α. Βνης

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

ΕΞΕΔΟΘΗ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλλ. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ **Α. Καλλιθέα** ὑψηλοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς.

Εἰς τόμος εἰς σχῆμα 8ον ἐκ σελίδων 356 τιμώμενος ἀντὶ δραχμῶν 8.

Πωλεῖται παρὰ τῷ μεταφραστῇ καὶ ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀριθ. 9 γραφείῳ τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*.

Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου ταῖς Ἐπαρχίαις, ἀντὶ δρ. 8,50 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. χρ. 8.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΟΙΙΑ

ΥΠΟ

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΠΟΝΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
καθηγῆτοῦ τῆς Φυτολογίας
κ.τ.λ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἰσιωδὲς ἐπηξημένη καὶ συντεταγμένη κατὰ τὰ νεώτερα συστήματα

Σύγγραμμα ἀναγκαῖότατον εἰς τοὺς ἀμπελοουργοὺς καὶ τοὺς οἰνοποιούς τῆς Ἀνατολῆς

Πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν

ANTI ΔΡΑΧ. 4.

ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 4,30 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶν 4. Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.